

виникли в реалізації складського логістичного процесу. Оптимальним рішенням є автоматизація складського комплексу, зокрема створення автоматизованого роздрібного комплексу, що об'єднує в собі такі технології, як система світлового відбору (pick-by-light), автомати шахтного типу, карусельні системи комплектації замовлення та конвеєрні лінії [2].

Використані джерела:

1. Мельник Т. Ю. Товарознавство: підруч. Житомир: Державний університет «Житомирська політехніка», 2020. 364 с.
2. Сирохман І. В. Товарознавство харчових продуктів. М'ясо свійських тварин і птиці : навч.-метод. посіб. Львів : Вид-во Львів. торг.-екон. ун-ту, 2020. 423 с.
3. Сіренко С. О., Трішкіна Н. І. Товарознавство. Непродовольчі товари : навч. посіб. для студентів товарознав. освіт. програм ВНЗ. Хмельницький : Цюпак А. А. [вид.], 2021. 560 с.
4. Чорна Т. М. Теоретичні основи товарознавства : навч. посіб. Університет державної фіскальної служби України. Ірпінь: Ун-т ДФС України, 2021. 597 с.

Сав'як Михайло
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, завідувачка кафедри
підприємництва і торгівлі ЗУНУ Собко О.М.)

НАПРЯМИ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ

Кризові явища на підприємстві часто мають загальносистемний характер і далеко не обмежуються фінансовою сферою. Реалії економіки України свідчать про відсутність масового поширення антикризового управління на підприємствах, на що вказує значна кількість підприємств, які опинилися в ситуації кризи при найменших негативних змінах у загальноекономічній ситуації. У сучасних умовах жодне підприємство не може працювати стабільно та ефективно, якщо не активізує всі можливі механізми антикризового управління та не використовує їх з максимальною віддачею.

М. Білик визначає сутність антикризового управління як реакцію на зміни зовнішнього середовища на основі заздалегідь ретельно розробленої гами альтернативних варіантів управлінських рішень, що передбачають різні дії в залежності від ситуації. Автор наголошує на постійному характері

антикризового управління, підкреслюючи, що в основі антикризового управління лежить процес постійних і послідовних нововведень у всіх ланках і галузях дій підприємства [1].

М. Мескона розглядає антикризове управління як один з функціональних напрямів управління підприємством, згідно із його концепцією, антикризове управління виступає як «процес планування, організації, мотивації та контролю, необхідний для того, аби сформулювати та досягти цілей, що стоять перед підприємством» [2].

Так, ми погоджуємося із вченим Н.В. Туленковим, який стверджує, що будь-яке управління підприємством повинно бути антикризовим, тобто побудованим на врахуванні ризиків та небезпеки кризових ситуацій. Цю ж точку зору підтримує проф. Е.М. Коротков. Відповідно у працях проф. Е.М. Короткова зазначено, що антикризове управління має свій предмет впливу – проблеми, реальні та очікувані чинники кризи.

Відповідно до такого тлумачення проф. Н.В. Туленковим виокремлює підвиди (залежно від глибини кризи) антикризове управління на підприємстві, зокрема: передкризове управління; управління в умовах кризи та управління процесами виходу з кризи [3].

Безумовно, будь-яке управління в певним мірі повинно бути антикризовим, і тим більше стає таким по мірі вступу організації у стадію кризового розвитку. Ігнорування цього обумовлює суттєві негативні наслідки, врахування – сприяє безболісному проходженню кризи.

Антикризове управління має враховувати, по-перше, рухливість зовнішнього та внутрішнього середовища організації, швидкість змін його окремих параметрів та інтенсивність їхнього впливу на стан організації; по-друге, тривалість циклу управління, тобто час від прийняття рішення до отримання його результату.

Отже, по-перше, істотним обмеженням антикризового процесу є часові обмеження, тобто наявний час для реалізації відповідних заходів; по-друге, антикризове управління має бути організоване таким чином, аби вірогідність перебування об'єкта управління в керованому стані протягом циклу управління відповідала або була вище заданого рівня, тобто протягом реалізації антикризової програми не повинно відбуватися катастрофічного погіршення ситуації.

Підсумовуючи вищесказане, варто зазначити, що антикризове управління підприємством є цілеспрямованою системою управління, яка має комплексний, системний характер і має на меті виведення об'єкта управління з кризи. При цьому здійснюється розробка і реалізація спеціальних заходів в організації, що мають стратегічний характер і дозволяють усунути тимчасові перешкоди і

покращити загальний стан об'єкта управління. Також вважаємо, що основною складовою антикризового управління є антикризовий моніторинг, який не має обмежуватися лише фінансовою сферою, адже, як уже зазначалося вище, криза на підприємстві є системним явищем, і негаразди, наприклад, у системі управління персоналом дійсно відібуваються у фінансовому стані (зниження продуктивності праці та ін.), але таке відображення відбудеться лише через деякий час, при тому, що моніторинг підсистеми управління персоналом дозволить виявити ці явища значно раніше, ніж моніторинг лише фінансового стану.

Використані джерела:

1. Білик М. Д. Сутність і оцінка фінансового стану підприємств. Фінанси України. 2005. С. 117-128.
2. Коротков Э.М. Антикризисноеуправление: учебник. М.: ИНФРА-М, 2003. 432 с.
3. Смерека С. Б. Теоретико-методологічні засади антикризового управління розвитку сфери послуг. Економічний простір. 2008. № 19. С. 71-81.
4. Туленков Н. В. Антикризисный менеджмент. Персонал. 1998. № 6. С. 19–25.

Січкоріз Назарій
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, завідувачка кафедри
підприємництва і торгівлі ЗУНУ Собко О.М.)

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Корпоративний сектор має важливу роль в економічній системі країни, а в умовах трансформаційних періодів виступає каталізатором розвитку системи інтелектуальної власності та активізації інноваційної діяльності суб'єктів господарювання. В галузі виробництва молока та переробки молочної продукції в Україні корпоративний сектор сформовано в результаті приватизації і реструктуризації, створення мережі альянсів, який нині займає визначальне положення в цьому ринковому секторі. Адже, більша питома вага таких суб'єктів господарювання належить корпоративному сектору, що підтверджено у наукових дослідженнях, зокрема «понад 50% загального обсягу виробництва концентрується на складах десяти великих компаній».